

ZPRAVODAJ

Farního sboru

Českokobratrské církve evangelické v Liptále

Číslo 39

Říjen 2021

„Dobrořeč duše má
Hospodinu...

On nasycuje dobrými věcmi
ústa tvá...“ (Ž 103,2,5)

ČESKOBATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Zamyšlení nad Božím slovem

„Dobrořeč duše má Hospodinu, nezapomínej na všecka dobrodiní jeho. On odpouští tobě všechny nepravosti, on uzdravuje všechny nemoci tvé, on vysvobozuje od zahynutí život tvůj, on tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním. On nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.“ (Ž 103,2-5 Kralický překlad)

Drahí priatelia,

všade okolo seba počívame spustu sťažností, nespokojnosti a reptania nad situáciou, v akej sa nachádzame. Áno, doba, v ktorej žijeme, je naozaj zložitá a náročná, ale uvedomme si, že stále máme čo jesť a čo piť, že máme všetko, čo k životu potrebujeme. Boh sa vo svojej добрote a milosrdenstve o nás s láskou stará!

Tento rok nás doslova zasypal bohatou úrodou, veľmi nám požehnal. Chránil nás, pomáhal nám vo všetkom. Naša vďačnosť by mala preto prevážiť naše ponosovanie sa na obmedzenia, ktoré táto pandemická situácia prináša.

Povzbudzuje nás k tomu i kráľ Dávid slovami citovaného žalmu: **„Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej na všecka dobrodiní jeho“**.

Boh je s nami neustále a s láskou sa o nás stará. Nevďačnosť je ako jed, ktorý nás nepozorovane, ale účinne ničí. Avšak vďačnosť pôsobí pravý opak. Udržiava náš pohľad upretý na Boha a naša duša tak ožíva a je stále mladá. Vďačný človek je spokojný a radostný, a nikdy nestráca nádej v Bohu.

Buďme vďační aj jeden za druhého, dokiaľ máme k tomu príležitosť.

Moji milí, vždy máme za čo Bohu ďakovať. A najmä za Jeho lásku a vykúpenie v Ježišovi Kristovi. Za nový a večný život v Jeho milujúcej prítomnosti, od ktorej nás nič, ani smrť nemôže odlúčiť.

Preto: **„Dobrořeč duše má Hospodinu.“**

Vaša Mária Jenčová

MODLITBA

Požehnání rodičů dětem

Dobrý Bože,
požehnej dnes mým dětem.
Drž nad nimi svou ochrannou ruku
a žehnej všem jejich cestám.

Chraň je ode všeho,
co by je mohlo svést ze správné cesty.

Žehnej jim,
aby mohly jít v důvěře touto cestou.

Žehnej jim,
aby dnes všude a ve všem věděly o tvém požehnání,
aby se cítily skutečně požehnané, jedinečné a vzácné tak,
aby se samy stávaly požehnáním pro druhé.

Požehnej mým dětem,
aby se nedaly připravit o odvahu zklamáním a nevzdávaly se hned,
když něco nepůjde zrovna podle jejich představ.

Daruj jim sílu,
aby dokázaly čelit životu a jeho nárokům,
a přitom aby vnitřně rostly a sílily.

Provázej je svým požehnáním tam,
kam já s nimi nemohu jít.
Posílám s nimi svou lásku a přízeň.

Samozřejmě nemám jistotu,
že vždy cítí mé dobré úmysly.
Důvěřuji však tvému požehnání,
které je provází a chrání na jejich cestách
a díky němuž porostou stále více do podoby,
kterou sis o nich vytvořil sám.

Zdroj: GRUN Anselm; *Moje modlitební kniha*

Slovo pro děti

MODLITBA

Na počátku školní docházky

Dobrý Bože, na začátku školní docházky tě prosím,
požehnej tomuto roku,
abych se naučil vše, co potřebuji k životu.

Dej, ať se naučím nejen probíranou látku,
ze které mohu být zkoušený,
ale ať se naučím především tomu,
jak dobře žít.

Slovo škola pochází z latinského schola,
což znamená volná chvíle,
odpočinek a čas k zamyšlení.

Dáváš nám čas školní docházky jako čas nicnedělání,
ve kterém se můžeme věnovat tomu,
co bychom při práci často přehlédli.
Můžeme se věnovat vlastnímu tajemství života.
Můžeme se zamyslet, a tak se setkat s vlastním nitrem.

Dej, ať je tento čas školní docházky pro mě požehnanou dobou tak,
abych v sobě dokázal objevit, jaké možnosti a schopnosti jsi mi dal.
Uč mě využívat tohoto času tak,
aby mě uváděl hlouběji do tajemství života
a aby mě uschoptil k tomu žít později
tento život v povolání tak,
aby byl smysluplný a aby přinášel
ostatním dobré plody.

Zdroj: GRUN Anselm; *Moje modlitební kniha*

VYLUŠTI ŠIFRU

Pán Bůh

←8	→2
----	----

 ∨

↑9	→5
----	----

 '

←3	→5	→8
----	----	----

 '

	5	3	9	8	2
→	A	B	C	D	E
↓	F	G	H	I	J
↑	K	L	M	N	O
←	P	R	S	T	U
↔	V	W	X	Y	Z

PÍSNÍČKA

Děkujem Ti, Pane Bože,
že nás máš tak rád,
že jsme mohli dneska ráno
zdraví vstát.

Děkujem Ti, Pane Bože,
že si smíme hrát,
že si můžem také spolu
zazpívat.

Děkujem Ti, Pane Bože,
za ten dnešní den.
Dej ať Tebe každý chválí
v srdci svém.

Ze života sboru

INFORMACE K BOHOSLUŽBÁM A PRAVIDELNÝM SETKÁVÁNÍM

Bohoslužby, všechna ostatní pravidelná setkávání a sborové akce se konají za dodržení aktuálních protikovidových opatření. Prosíme sledujte ohlášky při bohoslužbách a sborový web www.liptal.evangelnet.cz.

PRAVIDELNÁ SETKÁVÁNÍ

	DOPOLEDNE	ODPOLEDNE
Úterý		Zkouška zpěvu Po domluvě
Středa	Maminky s malými dětmi Po domluvě	
Čtvrtek		Náboženství 1. - 2. ročník: 6. vyučovací hod., ZŠ 3. - 6. ročník: 7. vyučovací hod., ZŠ Staršovstvo 1x měsíčně, po domluvě
Pátek		Konfirmandi Konfirm. příprava 15:00 – 16:00, fara Klub 16:00 – 17:00, fara
Sobota		
Neděle	Bohoslužby a Nedělní školka 10:00 – 11:00, kostel	Nešpor ve Lhotě Každá 4. neděle v měsíci ve 14:00

POZVÁNKY

LITE MUSIC

WORSHIP NIGHT

CHVÁLA / MODLITBA / BOŽÍ SLOVO

"VYBERTE SI DNES, KOMU BUDETE SLOUŽIT. JÁ A MŮJ DŮM BUDEME SLOUŽIT HOSPODINU."
JÓZUA 24:15

KULTURNÍ DŮM
LIPTÁL

23. ŘÍJNA
2021

OD 19
HODIN

POTÁBOROVÉ SETKÁNÍ
POTÁBOROVÉ SETKÁNÍ
POTÁBOROVÉ SETKÁNÍ

JASENNÁ
19. – 21. 11. 2021
380 Kč

Přihlašovat se můžete zde:

ČESKOBRATRSKÁ
CIRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V LIPTÁLU

Z AKCÍ OD 1. DUBNA DO 30. ZÁŘÍ 2021

**27. 6. Bohoslužba
a Výroční sborové
shromáždění**

**4. 7. Výročí upálení
Mistra Jana Husa,
s bratrem farářem
Pavlem Čmelíkem**

**6. 7. Setkání u
pomníku Na Bílé**

**29. 8. Bohoslužba s Večeří Páně a osobním
požehnáním přítomným dětem, studentům
i učitelům do nového školního roku**

11. 7. Ekumenická bohoslužba

Bohoslužba se konala v kostele sv. Michaela, archanděla pod vedením bratra faráře Františka Krále. Božím Slovem nás povzbudila sestra farářka Mária Jenčová. Kromě společného zpěvu zpívala i místní chrámová dětská schola a evangelický pěvecký sbor.

Za toto krásné společenství církve jsme Bohu upřímně vděční. A jsme vděční také panu starostovi Milanovi Daňovi, nejenom za jeho účast, ale i podporu a následně pozvání na setkání seniorů v Kulturním zařízení.

Dá-li Pán, budeme se těšit i na příští rok.

19. – 23. 7. Tábor starších dětí Po stopách krále Davida

Konečně jsme se po roce omezeném koronavirem mohli opět setkat na farním příměstském táboře. Zahájili jsme jej v červenci se skupinou starších dětí. Putovali jsme po stopách izraelského krále Davida, kterého příběh a duchovní zápas nás velmi oslovil. Bylo skvělé znovu být spolu a budovat vzájemné vztahy. Bylo skvělé opět se spolu smát, držet se za ruce a hrát hry, tvořit, plnit dovednosti, nebo jen tak dovádět. Bylo skvělé pomáhat jeden druhému, vzájemně si naslouchat a povzbuzovat se, společně zpívat a objevovat Boží lásku a Jeho plán pro náš život. Díky Pánu Bohu a všem, kteří nás v tom obětavě podpořili!

9. – 13. 8. Tábor mladších dětí Po stopách krále Davida

Od půlky srpna putovaly po stopách krále Davida i naše menší děti. Ze začátku jsme měli obavy, jestli to pro ně nebude náročné téma, ale byli jsme mile překvapeni, s jakým zájmem to přijímaly. Tábor jsme si zpestřili výletem do Hošťálkové, do Záchrané stanice pro zvířata, a poté i výhledem z rozhledny Maruška. Opět jsme měli možnost strávit společně nádherný týden, plný různých aktivit, radosti, smíchu, zpěvu a poznávání Boží dobroty. Jsme Pánu Bohu za všechno vděční. Za nové skvělé kamarády, které jsme poznali, za úžasnou tvořivou atmosféru a také za skvělé počasí, které nám na obou táborech Bůh daroval. Velké poděkování patří také všem našim vedoucím! Díky za vaši obětavost. Děti i mladí, byli jste všichni skvělí! Věřím, že dá-li Pán, se můžeme na Vás opět těšit v příštím roce.

Vaše Mája

22. 8. Slavnostní bohoslužba se vzpomínkou na architekta liptálského evangelického kostela Josefa Zlatohlávka

V neděli 22. srpna 2021 v Liptáli vyvrcholil 52. ročník Mezinárodního folklórního festivalu Liptálské slavnosti. Jsme vděční Bohu za nádherné setkání a vzácné společenství, které jsme prožili při slavení nedělní bohoslužby v našem evangelickém kostele, za účastí a hudebních pozdravů folklórních souborů Kohoutek Chrudim a Váh z Liptovského Mikuláše.

Navštívili nás vzácní hosté z Prahy, vnučka architekta našeho kostela Josefa Zlatohlávka, paní Jana Krausová s manželem Jaroslavem. Spolu s nimi k nám zavítali i další vzácní hosté, jejich přátelé, paní Marie Ulrichová Hakenová, dcera operního pěvce Eduarda Hakena a herečky Marie Glázrové, scenáristka a dramaturgička, toho času i ombudsmanka Prahy 5, se svým manželem, ilustrátorem a malířem Jindřichem Ulrichem.

Paní Jana Krausová vystudovala evangelickou teologii v Praze, nebyl jí však udělen státní souhlas ke službě v církvi a tak se nakonec začala zabývat prací s knihami a grafikou. Toho času je majitelkou Antikvariátu v Praze U Mušle Sv. Jakuba.

Až do března letošního roku jsme o sobě prakticky nevěděli. Koncem března nás paní Jana kontaktovala s tím, že se jim do rukou dostaly kresby akademického malíře, liptálského rodáka Jana Kobzáně. A to, co následovalo potom, bylo úžasné! Když se nám paní Jana představila zároveň i jako vnučka pana Josefa Zlatohlávka, váženého vídeňského architekta, který projektoval náš kostel, jen stěží jsme hledali slova údivu nad nevyzpytatelnými Božími cestami.

A pak už všechno probíhalo jaksi samo. Manželé Krausovi přijali naše pozvání na Liptálské slavnosti a při této příležitosti nás obohatili zajímavými vzpomínkami na život a dílo dědečka, pana Josefa Zlatohlávka. Jsme Bohu vděční, že na stavbě našeho chrámu se podílel právě on, člověk zbožný, zručný, s hloubkou ducha a krásou srdce. Člověk, který se sklání před Bohem a chce Ho oslavit vším, co mu je svěřeno.

Toto ať je touhou i našeho srdce, a to nejenom kdykoliv vstupujeme do našeho krásného chrámu, ale všude, kde jsme. Ať je i naše srdce nádherným, čistým a útulným chrámem Ducha Svatého, svatým příbytkem Božím, ustavičně plněn a zdoben Boží láskou a Jeho pokojem.

JOSEF ZLATOHLÁVEK

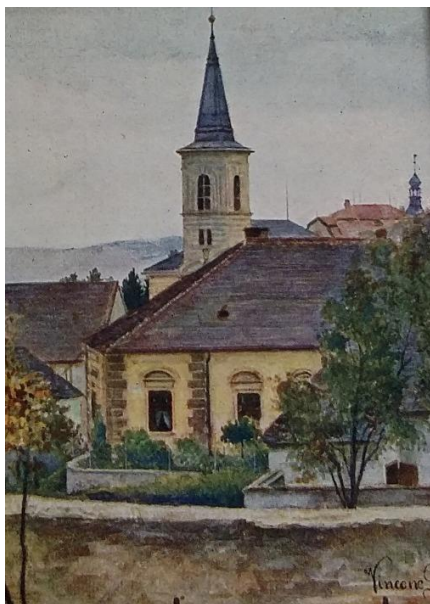
Kostel v Liptále byl vybudován roku 1905 stavitelem Mahsloněm ze Vsetína (prováděl jen vlastní stavební práce za 18 000 K) podle plánů Josefa Zlatohlávka z Vídně. Původní rozpočet byl 24 000 zlatých (48 000 K). Zakázka a dodání materiálu byla rozdělena mezi několik subdodavatelů. Stavba nakonec údajně přišla na 71 000 K. Sbor se zadlužil na 27 a 1/2 roku.

Josef Zlatohlávek (1867-1938) by syn sedláka a starosty Dobropůle u Českého Brodu. Nejprve 8 let praktikoval u stavitele Duška z Kostelce n. č. L. Následně studoval na c. k. státní průmyslové škole v Praze. Po absolvování r. 1894 odešel do Vídně, kde téměř 25 let pracoval u stavitele Zweriny. V roce 1897 složil stavitelskou zkoušku.

Privátně - pro známé - navrhoval převážně vily. Do spolkového evangelického života se zapojil již v Praze. Ve Vídni se stal **předsedou spolku pro zřízení evangelického reformovaného sboru**. Pro vídeňské evangelíky navrhl spolkový dům. V Čechách

vyprojektoval kostely v **Liptále** a **Třebíči** a faru v Krouně. V roce 1919 přesídlil do Bratislavy, kde projektoval obytné, úřední i školní budovy.

Zdroj: obr. sbírka doc. M. Zlatohlávka

Organizační záležitosti sboru

PRÁCE VE SBORU

GENERÁLNÍ OPRAVA VARHAN

Oprava varhan úspěšně pokročila, část už je přestěhována do kostela a zbytek dodělává pan Poukar ve své dílně v České Třebové. Dokončení a instalace se očekává před Vánoci.

Úryvek z poslední zprávy pana Poukara:

„Dobrý den paní farářko, daří se mi, ale musím pečlivě s pomocí pinzet vše zapojit a nastavit. Dělán vše pro to, abych se co nejdříve přesunul do kostela. Varhany určitě letos dodělám a předám. Moje vize je konec listopadu. Určitě bych koncert volil až na jaře. Na varhany bude třeba hrát, aby byl čas na nastavení spolehlivého chodu. Nástroj prochází kompletní generálkou a bude třeba čas na to, aby se nové materiály srovnaly s klimatem kostela. Prosím o trpělivost.

Děkuji a moc všechny zdravím.“

Josef Poukar

„Dokončení etapy propojení membrán a ventilů u vzdušnic.“

„Ještě zbývá dokončení manuálové vzdušnice.“

INFORMACE K PLATBĚ SALÁRU, PŘÍSPĚVKU NA JERONÝMOVU JEDNOTU A OSTATNÍCH DARŮ

BANKOVNÍM PŘEVODEM*	SALÁR	JERONÝMOVA JEDNOTA	OSTATNÍ DARY
Číslo účtu:	111220858/0300	111220858/0300	111220858/0300
V.S.:	11	22	33 - Dar sboru 44 - Účelová sbírka sboru 55 - Celocírkevní sbírka 66 - Jiný účel
Zpráva pro příjemce:	Jm+přij** dárcе, č. domu	Jm+přij** dárcе, č. domu	Jm+přij** dárcе, č. domu, účel
Doporučení / Informace:	Měsíční trvalý příkaz 5% čistého příjmu	Ročně do 30. 4. toho roku Min. 80,- Kč ročně	

* Pokud bude na bank. účet obdržena jedna částka bez uvedení V.S. nebo účelu, bude dar rozdělen 80% na salár a 20% na Jer. jednotu.

** Pokud platíte za více osob, uveďte prosím všechny dárcе.

OSOBNĚ	Na faře
	- v neděli po bohoslužbách, nebo - po předchozí telefonické domluvě
	U člena staršovstva doma
	Požádejte člena staršovstva o návštěvu

JERONÝMOVA JEDNOTA je církevní stavební fond, z něhož jsou sborům naší církve poskytovány dary nebo půjčky na opravy budov.

Každý člen s vlastními příjmy by měl přispět **minimálně 80,- Kč ročně**.

SALÁR je pravidelný příspěvek na chod sboru.

Vedení naší církve doporučuje příspěvek člena ve výši **5% čistého příjmu**. Nejsnadnější cestou, která by to pomohla ulehčit, se jeví zavedení bankovního trvalého příkazu k měsíčnímu odvodu pravidelné částky.

OSTATNÍ DARY jsou jednorázové příspěvky na chod sboru (např. při příležitosti svatby, křtin, pohřbu), účelovou sbírku sboru nebo celocírkevní sbírku.

Do zprávy pro příjemce **prosím uveďte také účel daru**.

Účetní sboru Vám vystaví **doklad** pro odpočet Vašeho daru z daňového základu.

*„Každý at' dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtí ani z donucení;
vždyť, radostného dárce miluje Bůh.“ (2K 9,7)*

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠEL BRATR FARÁŘ JAN HUDEC

Ani ve snu by nám nenapadlo, že se tento rok budeme loučit s našim bývalým bratrem farářem Janem Hudcem. Zpráva o jeho odchodu nás všechny hluboce zasáhla.

Zemřel dne 23. září 2021 ve věku 70 let v rodinném kruhu. Bratr Jan Hudec, byl farářem Českobratrské církve evangelické v Uherském Hradišti, Vsetíně, Liptále a Hrabové.

Náš milý bratr farář nás předešel k Pánu Ježíši a věříme, že se už dívá na Jeho tvář a raduje se v Jeho milující přítomnosti. Naše srdce jsou zarmoucená, ale též plná vděčnosti a důvěry v Boha.

Bratr farář byl obětavým duchovním pastýřem liptálského sboru šest let, 2004 - 2010.

Za jeho působení byl pořízen nový zvon, který byl slavnostně posvěcen na bohoslužbě při příležitosti stoletého výročí chrámu Páně v Liptále, v roce 2007. V kostele byla provedena částečná oprava varhan, krovu a střechy. Byl připraven a následně pak zrealizován projekt opravy fary, zateplení a výměna oken.

Bratr farář se obětavě věnoval službě dětem a mládeži a také ostatním členům sboru. Hledal nové formy slavení bohoslužby, se zapojením mládeže s hudebním doprovodem.

Je pro mne ctí, že jsem nastoupila na jeho místo. Jsem mu vděčná, že jsem mohla převzít živý sbor, čeho si velice vážím. S bratrem farářem jsme se rozloučili v sobotu, 2. října 2021, v chrámu Páně v Hrabové.

Vzpomínáme s láskou a vděčností!

Z příspěvků pana faráře Hudce do zpravodaje Farního Sboru ČCE v Liptále č. 16, podzim 2010:

Najde Syn člověka víru na zemi, až přijde? (L 18,1-8)

Ta Ježíšova otázka je spojena s jeho druhým příchodem. Věřící v Krista očekávají, že přijde ve slávě a s ním nový věk: nové nebe a nová země, v nichž vládne spravedlnost. Kdy to přijde, nevíme. Bible ale mluví o jistých signálech přicházejícího Krista: kosmická znamení, živelní katastrofy, války a boje, ale také zhoršení mezilidských vztahů projevující se vychladnutím lásky. Copak se toto neděje? Proč tak málo přemýšlíme nad televizními zprávami a novinovými titulky v biblických souvislostech? Současné události v mnohém připomínají apokalyptické obrazy z Bible. Ve vztazích mezi lidmi převažuje stále více účelovost, ubývá laskavosti a nezištnosti. Ježíš říká, že než přijde Syn člověka na zem, nastanou taková soužení, že svedou od víry i věřící. "A kdyby Pán nezkrátil ty dny, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli svým vyvoleným zkrátí ty dny (Mk 13,20)". A zde nacházíme nepřímou odpověď na naši otázku: „Najde Syn člověka víru na zemi, až přijde?" Ano, najde, ale jen u vyvolených. Věříme-li v Boha, věříme také, že se nás zcela osobně týká příběh Ježíše Krista. A smíme věřit ve své vyvolení.

Vyvolení není ovšem jen k osobní spáse, ale také ke shromáždování a zachování sboru, který tu Pán ustanovil k požehnání světa. V tomto slavnostním shromáždění bych vás chtěl všechny povzbudit, abyste vyvolení své i tohoto sboru utvrzovali. Ptáte se, jak? Předně je třeba počítat s tím, že sbor se v budoucnu stane maličkým stádcem Kristovým. Lidová církev je u konce, proto je dnes svědectví rodičů dětem nevyhnutelné. Všichni ostatní v médiích a školách mluví a mluví, aby získali srdce a mysl vašich dětí. A vy tomu necháváte volnost? Musíte překonat své mlčení, svůj ostych a říct, proč věříte a proč je ta stará víra dobrá. Nechat rozhodnutí víry na dítěti a neříct mu, čemu já vlastně věřím, to je holý nerozum!

Napomínám vás a prosím, sestry a bratři, abyste zachovávali neděli a pravidelně přicházeli na bohoslužby. V Liptále „chodit do kostela“ zní skoro hanlivě. Překonejte tento omyl! Jít do kostel znamená přiznávat se ke společné víře v Boha Otce i Syna i Ducha svatého a uctívat Boha. Na formě bohoslužeb je ovšem třeba leccos změnit, aby účastníci při nich byli aktivnější a prožívali svou účast na zvívání Boha. Aby nejen naslouchali, ale také dostávali odpovědi na své otázky a mohli na to reagovat. Systém jednoho člověka - profesionála, který dělá

při bohoslužbách všecko, se musí postupně změnit. Neboli modernizovat církev ve smyslu biblického učení o charismatech.

Napomínám vás také, abyste více četli Boží slovo, hledali v něm životní orientaci a byli poslušni Božích a Kristových přikázání. Nepřizpůsobujte se tomuto světu, kde si každý dělá, co se mu líbí! Ve všem se chovejte jako poslušní Boží služebníci a služebnice.

Konečně vás, bratři a sestry, napomínám k modlitbám. K tomu ukazuje podobenství o nespravedlivém soudci (L 18,1-8). Bůh stejně jako ten soudce prodlévá, váhá. Třeba se mu to, co chce prosebník, nehodí do jeho plánů. Třeba ví, že to pro něho nebude v konečném efektu dobré. A ve hře je také satan, jak ukazuje příběh Jóbův. Nestačí vyslat občas osamělou modlitbičku, když stojíme před nepřekonatelnou hradbou chaosu a bezbožnosti. Tu musí nastoupit neodbytnost, vytrvalost, modlení dnem i nocí. Nedat Bohu pokoj tam, kde vím, že jde o dobrou věc... "Bez přestání se modlete", píše apoštol. My se ale modlíme hrozně málo. Nechceme se modlit nahlas před druhými. Nemluvit, raději dělat, říkáme. Jenže bez setkání s Bohem v modlitbě to dobře nefunguje. "Modli se a pracuj" platí a bude platit stále. Proto sbor nesmí být tváří v tvář problémům k Bohu němý. - Zkoušel jsem naučit děti a konfirmandy modlit se, ale moc se mi to nedařilo. Doufám, že si aspoň odnesli poznání, že v modlitbě můžeme být k Pánu Bohu naprosto otevření a nemusí to být jazykově kdovíjak učesané. V mládeži a střední generaci se objevují nadějně signály, že modlitba dostává mezi vámi důležitější místo. Také když se starší modlí před schůzi, tak ukazují, že přemýšlejí o duchovních věcech hluboce. Ale v rodinách už se spolu nemodlíme jako dřív: ráno, u stolu, večer. Jen výjimečně jsem byl při návštěvách vyzván, abych se pomodlil. Jistě, měl jsem se nabídnout, ale neumím se vnucovat. Znovu říkám: Na modlitbách mnoho záležití. Třeba to, zda liptálskému sboru bude nadcházející čas bez vlastního faráře k požehnání nebo k újmě. Najde Syn člověka víru, až přijde, najde víru i na tomto místě? Pán vám to dá, když k němu budete vytrvale volat dnem i noci. Amen

Pane Ježíši Kriste, ty jsi náš dobrý Pastýř, my jsme tvé ovce, tvé malé stádo. Prosíme tě o víru, že jsme tvoji vyvolení a jako takoví jsme povoláni, abychom se modlili za sebe, své blízké, za tuto církev i za svět. Probud v každém z nás jistotu vyvolení ke službě. Dej, aby tento sbor nežil jen zašlou slávou starých časů, ale ožíval pod proudem tvé lásky a tvého požehnání. Způsob mezi námi ten zázrak, aby zde živá víra v tvoje vykoupění nevymizela, ale předávala se jako zářící světlo z generace na generaci dokud nepřijdeš. Amen

Rozloučení s liptálským sborem

pro mě není snadné. Za šest let, které jsem mezi vámi prožil, se událo mnoho krásného i smutného. Šli jsme společně kus životní cesty a na to se nedá jen tak zapomenout. Bohoslužby, kruh při svaté Večeři, setkání skupin ve sborovém domě, práce s dětmi ve škole a mateřské škole, návštěvy v rodinách i v nemocnici, rozhovory před křty, svatbami a pohřby, společné zpívání a hraní, práce na budovách a v zahradě, staršovstvo, Husovy slavnosti a mnohé další. Chtěl bych tímto poděkovat všem, kteří mi ve sborové práci pomáhali činem, slovem i modlitbou. Děkuji za srdečná slova při rozloučení, kdy se jasněji

než předtím ukázalo, že se máme rádi. Omlouvám se těm, na které jsem neměl dost času, i těm, jimž jsem prostě „nesedl“. Neodcházím z rozmaru, ale protože mi docházejí síly a já neumím dělat věci „napůl“. Na novém působišti v Hrabové u Zábřeha na Moravě mě čeká jen částečný úvazek a malé stádečko, necelá čtvrtina toho liptálského. Děkuji také jménem své manželky, která se díky vaší laskavosti v Liptále během krátké doby začala cítit jako doma. Na liptálský sbor budeme pamatovat ve svých modlitbách a věříme, že cesta mezi Liptálem Hrabovou nebude pro vás ani pro nás „zarúbaná“. Pán Bůh vás všechny opatruj a žehnej vám!

Váš Jan Hudec

ROZLOUČENÍ S JANEM HUDCEM, HRABOVÁ 2.10.2021

Kázání: Žalm 23

Milý Jendo, nejprve bych chtěl oslovit Tebe, a to v síle víry, kterou jsi vyznával a ze které jsi žil. Smrt není konec, ve smrti pouze něco končí a jiné začíná. O tom nyní víš více než my. A ať už jsme na té či oné straně, jsme spojeni vírou v Trojjediného, která překonává hranici mezi životem a smrtí. Za malou chvíli budeme také vzpomínat, protože je na co. Ale na prvním místě chceme poděkovat. Děkujeme Pánu Bohu za dar tvého života, za všechno veselé i smutné, pokojné i starostlivé, radostné i bolestné. Z toho všeho je utkán lidský život a vybroušena osobnost. Na mnohé chvíle budeme vzpomínat rádi, některé okamžiky snad zůstanou jakoby nedořečeny a nepochopeny, neboť život člověka je zvrásněn do mnoha vrcholů i hlubin, světél i stínů. A přece to všechno zahrnujeme do naší vděčnosti, všechna léta, která ti byla dopřána a co bylo s nimi spojení.

Bratři a sestry, chceme poděkovat za život Jana Hudce, za to, jaký byl, co pro nás znamenal, co s námi prožil. Ale myslíme také na jeho smrt? Ta je také součástí života. Nedílná část evangelia, zprávy o Bohu, který je v našem životě i v naší smrti, který nás provází zelenými pastvinami i roklemi šeré smrti.

Žalm 23. proto otevírá oči. A podobně mluví apoštol Pavel v listu římským křesťanům: „Ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží.“ S těmi všemi vrstvami života má Bůh zkušenost, tím vším prošel a tím vede i nás. Dar víry, jak ji formuluje žalm i Pavel, vidí oboje provázané, radost ze života i bolest smrti. Plánování i nenadálé ztráty. Slova žalmu nečteme pro útěchu ve chvílích, kdy jde všechno z kopce. Že jednou bude líp. Jsou vyznáním, že život i sama víra se skládá z výstupů i sestupů, ze světla i my. A Hospodin je tím, kdo mě tím vším provází, kdo nikdy není daleko, ať v životě či v umírání, v přítomnosti či budoucnosti, nahoře či dole. Jako pastýř mě vede a před ničím z toho neuhýbá a nezastavuje se.

Když se připojujeme ke slovům „nebudu mít nedostatek“, může to znamenat i to, že se mi nebude nedostávat nejrůznějšího napětí – napětí mezi mými plány a tím, co z nich zbudě, mezi tím, co dostávám a co ztrácím, mezi zdary a nezdary. Většinou takovou zkušenost bereme jako deficit, který nám brání plnému životu. Připadáme si ochuzeni, dotčeni, snadno se litujeme. Ve skutečnosti to, co se hatí,

bývají naše vysněné představy. To, co starozákonní Kazatel pojmenovává jako marnost, pomíjivost, absurditu. Plný život, bez nedostatků, to jsou ty zelené pastviny, zdroje občerstvení, potěšení a radosti, ale také cesta spravedlnosti, sama o sobě hodně náročná, a také údolí stínů, údolí smrti. K plnému životu patří obchody plné spotřebního zboží a potravin, ale také nemocnice plné nemocných a umírajících lidí. Patří do toho pohoda i stres. Radost i smutek. Jistota i zmatky. Myslet si, že se s Bohem setkáme jen na té jedné, slunné straně, je nebezpečná iluze. Nebezpečná, jelikož vede ke sledování vlastních představ a zájmů, k zajišťování vlastního blaha a štěstí, které prohlašujeme za Boží vůli. A pokud o své štěstí přicházíme, snadno obviňujeme Pána Boha, že to dopustil.

Ten pravý a jediný Bůh, Hospodin, je můj pastýř. Je tím, kdo mě vede. Kdo mě dává odpočinout, ale také, kdo mě vede cestou spravedlnosti, cestou moci i bezmoci, s kým zakouším (slovy D.Bonhoeffera) radost v jasů slunečním, i hořký kalich strastí. A převelice záleží na tom, jestli jdu s Ním, následuji jej, jestli neuhnu a nezvolím si domněle pohodovější cestu. Středem žalmu je výpověď: „Nebudu se bát, vždyť se mnou jsi ty.“ Bůh se mnou, ve mně, já v Něm. Takhle to dobrý Bůh se mnou zamýšlel od samého počátku; od prvního dne mého života jde za mnou, oslovuje, spojuje, vede, ptá se po mně. A když se spojení podaří, děje se něco silného, nádherného. Začíná to být se mnou jiné. Už přestávám mluvit o Bohu jen ve 3.osobě jako naučenou básničku (Hospodin je můj pastýř), ale mluvím přímo a osobně s Ním (Jsi, Bože, se mnou, prostíráš mi stůl, kalich po okraj plníš...). To jsou denní zkušenosti s Bohem, v obyčejných i vypjatých situacích. Mé myšlení, myšlenky se stávají modlitbou, osobní řečí s Bohem. Víím, že jen Původce a Dárce mého života dokáže naplnit mé žití až po okraj. Jen ten, kdo mi dal život a svůj život vydal kvůli mně, je můj dobrý pastýř, nejbližší průvodce, s nímž si máme co říct a nemám se čeho bát.

To je naše zkušenost víry. A troufám si říct, že to je zvěst, kterou Jenda Hudec žil a nesl všem, kam byl poslán. Vášnivě a zaujatě. Byl tím, kdo se vydal ze sebe, využil všech svých obdarování pro následování Ježíše Krista, na Něj se upnul a k Němu zval. Jeho následování dobrého pastýře jej vytvarovalo v toho, kdo sám vedl druhé. Autenticky, bez hraní si na autoritu. Aniž by o to sám usiloval, stal se mnohým lidem pastýřem, tím, komu lidé věřili, podle koho se orientovali. Nepotřeboval se stylizovat do pozice lídra, jak jsme toho svědky v současné předvolební době. Směrodatné a příznačné bylo jeho zaujetí pro službu faráře,

pro vydávání svědectví o vzkříšeném Kristu, pro budování sborového společenství, pro hudbu, pro kterou měl tolik obdarování. Nezáleželo na tom, jestli sloužil velkému vsetínskému sboru, nebo tady v Hrabové. Do služby šel naplno, ať pracoval na plný úvazek nebo později jen částečný. Tuto službu přijal jako Boží povolání, kterému se oddal, aniž by počítal odpracované hodiny. Šel za svým dobrým Pastýřem. To byla jeho vize: Nespouštět Ježíše Krista z očí, vše dělat pro jeho oslavení, ať šlo o práci mezi lidmi nebo opravu kostela. Žil z toho, co dostal od svého Pána a jen mu z té vrchovaté nadílky vracel zpět.

Sestry a bratři, rád bych při loučení zmínil život i smrt. Náš život je zasazen do tohoto napětí mezi zelenými pastvinami a údolím smrti. Bůh nás tím vším provází, jedno patří k druhému. A jistě s tím souvisí i to, že to vše se nás nějak dotýká. Děkujeme za Jendův život, přitom jsme také smutní, že už tady není vedle nás. Nemůžeme tuto chvíli loučení přebít povrchně spíchnutým prohlášením o Boží lásce, která nakonec vymaže naše problémy a bolesti a vytěsni všechny temnoty. Odchod blízkého člověka bolí. Zůstane po něm prázdné místo doma u stolu, vedle jeho ženy, za stolem Páně v kostele, mezi faráři, za klavírem, na který nás doprovázel. To prázdno nejsilněji pociťuje Jendova manželka Pavla a jejich rodina. Těžko se mi hledají slova pro jeho zaplnění, a tak se přidržím žalmu, který ústí do vyznání: „Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití.“ A nejen po dny mého žití, díky Ježíši Kristu nás dobrý Bůh provází i přes hranici smrti. Smrt není stopkou, ale branou k setkání s milujícím Bohem a všemi našimi drahými. To je nejsilnější důvod pro naše děkování. Amen

Marek Zikmund, farář v Přerově a senior Moravskoslezského seniorátu ČCE

JAN HUDEC – ŽIVOTOPIS

čtený vnuky Šimonem, Jonatanem a Benjaminem při pohřebním shromáždění v Hrabové dne 2.10.2021

Náš dědeček Jan Hudec se narodil poslední listopadový den roku 1950 v Šumperku. Celé dětství i dospívání ale strávil v Zábřeze. Tam byly v rámci rodiny i evangelického sboru položeny základy jeho celoživotního směřování, tedy především ukotvení v evangeliu a zapojení do církevní práce. Zároveň se učil mít radost z přírody, výletů, hudby a zpěvu.

Tohle směřování ho logicky vedlo k přání studovat teologii a stát se farářem. Na radu svého tatínka ale nejdřív vystudoval průmyslovku, aby měl nějaké „praktické“ povolání.

Tak se stalo, že se před svým prvním farářováním nejprve s jednou mladou farářkou – tedy naší babičkou Pavlou - oženil. V Zábřeze se jim pak narodily dvě děti – náš táta Martin a teta Milena.

Mileně ještě nebyl ani rok, když se celá rodina v roce 1980 přestěhovala do dědečkova prvního sboru v Uherském Hradišti, který měl v té době 7 kazatelských stanic. Dědeček tak – slovy jednoho farníka – obstarával podstatnou část Velkomoravské říše. Vedle toho začal dálkově studovat teologickou fakultu v Praze.

V rodině to probíhalo vlastně podobně, jako když dědeček Jan popisoval své vlastní dětství: hlavní starost o děti převzala naše babička a na veskrze praktické péči se podíleli i členové sboru. Nezapomenutelné byly třeba bramborové placky či boží milosti od Sovišů, nedělní obědy u Tkadlečků v Uherském Brodě nebo dobroty, které pravidelně posílala teta Mirka z Luhačovic.

Už v Hradišti dědeček prokázal schopnosti nejen pastýřské, ale i manažerské: po opravě malého sálu sborového domu se pustil do velké rekonstrukce v Luhačovicích. Tam se pro zdejší kazatelskou stanici a vlastně i pro celou církev podařilo zakoupit jako rekreační dům vilu Doubravku, což se v roce 1988 rovnalo malému zázraku. To platí i pro první návštěvy v rámci holandského partnerství, které se pak naplno mohlo rozvíjet až po listopadu 1989, podobně jako činnost křesťanských mateřských škol, kterou dědeček inicioval.

Ze slunného Slovácka se děda s babičkou v létě 1996 přestěhovali na drsné, ale neméně přátelské Valašsko. Nejdřív na Vsetín a odtud pak do Liptálu.

I v rámci působení na Horním sboru byla na prvním místě práce duchovní, vyučování, modlitby a kázání. Dědeček zde velmi dbal i na přípravu konfirmandů. Za osm let let jich bylo celkem 84!

Během jeho působení ve sboru, na konci devadesátých let, se nově začala rýsovat možnost zřízení střediska diakonie na Vsetíně, které ze všech sil podporoval.

Mnozí členové Horního sboru se díky jeho iniciativě zúčastňovali jednání mezinárodní ekumenické konference. Byl také zapojen do aktivit s partnerským děkanátem Sulzbach – Rosenberg a převzal projekt Budujeme mosty, ve kterém koordinoval spolupráci učitelek z církevní mateřské školy z partnerského bavorského seniorátu a několika vsetínských mateřských škol. Na seniorátních akcích mívával na starost německé hosty a jeho kolegové ho tak někdy nazývali seniorátním ministrem zahraničních věcí.

Dědečkovo estetické cítění a smysl pro pořádek stálo také za tím, že během jeho farářování na Horním sboru byly opraveny historické budovy fary a kostela. Na půdě přitom objevil desky s texty z toleranční doby a zasadil se o jejich restaurování a instalaci v interiéru kostela.

Svým příchodem do Liptálu v roce 2003 spustil dědeček malou revoluci, když během bohoslužeb začal hrát na kytaru. Pilíře jeho farářské práce ale zůstávaly velmi kontinuální: intenzivně pracoval s dětmi, mládeží i střední generací, organizoval cykloputáky a víkendovky i parterství s holandským sborem v Beilen, takže i lidé mimo církev začali vnímat sbor i faráře jako veskrze civilní. Ke stému výročí otevření liptálského kostela v roce 2007 se podařilo pořídit nový zvon, při rekonstrukci fary pak vznikl extra prostor pro liptálskou mládež.

Posledním dědečkovým sborem se v roce 2010 stala Hrabová. Před důchodem ho to už přeci jen stále více táhlo domů, do míst, kde se narodil a vyrůstal. Důchod pro něj ovšem bylo jen poměrně prázdné slovo, až do poslední chvíle – tak jak to ostatně bylo jeho zvykem po celý život – byl na plný úvazek pastýřem, který měl i zde dar vyhledávat a oslovit nově příchozí. Ani tady ale nepřestal být také hospodářem, který sehnal evropské dotace na rekonstrukci hvězdárny na věži hrabovského kostela či opravil sborovou kuchyňku, aby bylo možné vařit kávu pro posezení po bohoslužbách.

V Hrabové se završilo nejen 40 let dědečkovy duchovní služby, ale i jeho osobní úsilí o česko-německé smíření, které mu v posledních letech stále více leželo na srdci. V květnu 2015 se podařilo uskutečnit velký česko-německý projekt s názvem „Krok ke smíření“, na podzim 2019 pak i výstavu německého výtvarníka z Vitošova Diethera Domese.

Dědeček Jan byl člověk laskavý, mírný a moudrý, velmi pevný a striktní v otázkách víry, ovšem nikoliv fundamentalistický.

S trpělivostí a laskavostí nesl i nečekanou a nelehkou nemoc, byl ovšem moc rád, že po operaci a více než třítydenním pobytu v nemocnici mohl strávit poslední tři měsíce doma. Zde se o něj za pomoci nejbližší rodiny s láskou a obrovským úsilím starala babička Pavla, která s ním zůstala až do posledního vydechnutí.

Stejně jako jeho hradištské, vsetínské, liptálské a hrabovské ovečky na něj i my přes všechen smutek myslíme s láskou a vděčností za vše, co nás naučil. K tomu jistě patří také naděje i víra, že **Pán Bůh zavolal: na naši slavnost přišel nový host.**

Boh je s tebou

Boh je s tebou ako zem,
ktorá ťa nesie.

Boh je s tebou ako
vzduch, ktorý dýchaš.

Boh je s tebou ako voda,
ktorá ťa osviežuje.

Boh je s tebou ako slnko,
ktoré ti rozžiari deň.

Boh je s tebou ako človek,
ktorý ťa sprevádza.

Boh je s tebou ako chlieb,
ktorý ťa posilňuje.

Boh je s tebou ako dom,
ktorý ťa chráni.

Boh je s tebou ako strom,
pri ktorom si oddýchneš a
načerpáš.

Boh je s tebou ako úsmev,
ktorý ťa povznáša.

Boh je s tebou ako istota,
ktorá ťa vedie po všetky
časy. Včera, dnes i naveky.

ecav bb sk

***„Všechnu svou starost
vložte na něj,
neboť mu na vás záleží.”
(1Pt 5,7)***